

въбра и народност. То било правосъдие, насочено по-скоро за обуздаване на силнитѣ и покровителствуване на слабитѣ. Постановенитѣ отъ него присъди винаги носѣли печата на силна и несъкрушима логика, висока справедливостъ и крайна добросъвъѣстностъ.“ — Въ свръзка съ сждийската дѣйностъ на Панайотъ Минковъ трѣба да споменемъ, че той е единъ отъ първитѣ, ако не първиятъ, който, въ качеството си на сждебень дѣецъ, е почналъ да обнародва сждебнитѣ рѣшения, постановени отъ повѣрения му сждъ, и въ този смисълъ той справедливо може да се счита за единъ отъ основателитѣ на нашата сждебна практика. (Вижъ юридическото списание „Законовѣдецъ“, издавано въ Пловдивъ прѣзъ 1880 г. отъ адвоката Ф. Перець, книжки 10, 11 и 12).

Вънъ отъ своята сждийска дѣйностъ, Панайотъ Минковъ не прѣставалъ да бжде, съ живота си и поведението си, образецъ на добродѣтель. Благъ, милостивъ и състрадателенъ, винаги трѣзвенъ, отзивчивъ и общителенъ, той притежавалъ въ висша степенъ всички граждански добродѣтели. Ако и всецѣло прѣдаденъ на своитѣ обществени длъжности, а главно на служене на правосъдието, той винаги намиралъ врѣме да участвува въ културни и общественни начинания, а особено въ дѣлото на благотворителността и пожертвователността: той всѣкога билъ готовъ да се отзове на помощъ на нуждающитѣ се и никога не отблъсвалъ лице, което би се отнесло къмъ него за помощъ или съвѣтъ.

Цѣли петъ години той съ тактъ и достоинство прѣдседателствувалъ повѣрения му Хасковски углавенъ сждъ. Прѣзъ тоя сщяния периодъ, той изпълнявалъ и други почетни обществени длъжности: билъ е редовно избираанъ за членъ на окръжния съвѣтъ въ Сливенъ, дѣто отивалъ по врѣме на сеситѣ, до като настъпило съединението на Източна Румелия съ Сѣверна България (1885 г.), слѣдъ което той се оттеглилъ въ частния животъ и се прѣдалъ на почивка отъ дългитѣ и неуморни трудове, които не малко бѣха го сломили.

При едно пжтешествие за Русия по Черно море, маститиятъ старецъ се простудилъ, легналъ боленъ, почналъ да чезне и да се готви за дългия пжтъ, спокоенъ, че съ своя примѣренъ животъ оставилъ единъ възвишенъ образецъ за подражание, единъ животъ пѣленъ съ дѣла и добродѣтели, достойни за записване въ страницитѣ на нашата история. Слѣдъ полулѣковна плодотворна обществена дѣйностъ, той се поминалъ на 20 декемврий 1838 г. въ родния си градъ Сливенъ, заобиколенъ отъ най-голѣмата и най-заслужена почитъ на своитѣ съграждани, за които той толкова е работилъ. Ратникъ за правото, неговиятъ строгъ и безстрастенъ образъ дори на смъртното му легло символизираше правото.